

fogva vannak. — Ne még! Még kótnak a' szekér körül! — Ismét emlékeztetés. — Mingyárt, mingyárt! — A' négy ló türelmetlenül dobogott patáival, rázta sörényét, a' hám szíjjak csattogtak. — Ne még, ne még! — Nem, nem lehet tovább! — Kiszakítám magamat az ölelésekből 's Zsenit magam előtt tolvá, felülénk. — A kocsis felrántotta a' hágsókat, csettintett a' lovaknak 's hintóm gurulni kezdett. — Megfordulánk üléseinkben 's lobogtatni kezdénk kendőinket. — — Susie ott állott a' gloriette mellett gyermekeivel 's vissza adák integetésünket. A' búcsú köszönetései mind addig repülgetének, míg a' kastély el nem tűnt szemünk elől.

Mikor kocsink a' Maros hídján átdöbörgött, bal kézről feltűnt a' haramatos gyepszőnyeg és a' fehérre meszelt pad, Susie pihenő helye. — Még egyszer, utoljára oda néztem, osztán behúnytam szememet 's fejemet is elfordítám, hogy semmit se lássak többé. — Zseni csendesen sírdogált mellettem a' koci-ülésen... „Hajts! Hajts!“ — kiálték a' kocsisnak 's a' hintó sebes ringása és haladása segíték elfojtani tolakodó könnyeimet...

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Dóczy Jenő.

ZIVATAR.

*Párás az éj, fullasztó, lomha, terhes —
 felhők fojtják a hold arany nyakát;
 az udvaron szikrák pattannak át
 s a kút körül tört ágak lombja repdes.*

*Zuhogni kezd: a telt ereszcساتornák
 elöntik lent a csurgó csöbröket;
 a víz már bent az ólban öblöget:
 úgy ömlik, mintha hordóból csapolnák.*

*A szél vonít, akár egy éji farkas —
 most minden csüggesztő, minden siralmas:
 az éj sötétje mély kriptákba nyúl —*

*Villám! a fény a ház ingó falán áll:
 Uram segíts! ... a fészker ajtajánál
 egy rongy kötél fityeg gazdáflanul ...*

Bardócz Árpád.